

Temps de parada

I des d'un punt qualsevol del planeta hi ha qui relata les seves vivències, el gran fenomen del coronavirus, que es presenta sense avisar com un vent huracanat del qual tots ens hem de refugiar.

Per sorpresa de l'home, aquest se n'adona que entre un instant i el següent tot pot esdevenir, nèixer o morir. Espantats en veure la pròpia insignificança, ens reconeixem minúsculs i efímers davant la força de l'univers.

Se'ns ofereix un temps ver viure conscients, sense el fil del temps marcat pel rellotge, lliures de ritmes imposats, sense presses, temps per escoltar i descansar, temps per asserenar les nostres ments, en connexió amb els essers estimats, donant valor a les petites coses.

Un univers que ens recorda que cal ser capaços de mirar més enllà, de creure en la transformació d'antics cànons mal forjats, i de que cadascú, dins la seva llar, preguntant-se i dubtant de tot plegat, sigui capaç de mirar endins i retrobar el camí.

Observar el propi univers, aquell que s'espera menystingut a ser cuidat i escoltat per despertar de veritat i començar a treballar per un món més humà.

Una terra enfurismada que demana ser tractada, descontaminada, purificada. Potser per fi farem cas, potser servirà per sanar, per reflexionar, per canviar o reinventar formes de fer i pensar.